

דף קמב.

עין משפט א.

אור"ח סימן שט סעיף א

עין לעיל דף קמא: עין משפט אות כ

עין משפט ד.

אור"ח סימן שלה סעיף ה

ה. ב. נתפזרו לו פירות בחצר אחד כאן ואחד כאן, מלקט מעט מעט י ואוכל אבל לא יתן לתוך הסל ולא לתוך הקופה, ואם נפלו למקום אחד נותנם אפי' לתוך הסל כ, אלא א"כ נפלו לתוך צרורות שבחצר שאז מלקט אחד אחד ואוכל ל ולא יתן לתוך הסל ולא לתוך הקופה.

עין משפט ה.

אור"ח סימן שט סעיף ג

ג. ג. סל מלא פירות ואבן יחד איתם אם הפירות רכים מ שאם ינער אותם יפסדו הפירות ע"י האבן, מותר לטלטלם כמות שהם ז, ואם הם

י. ברייתא שבת קמ"ב, ואסור לתוך הסל משום עובדין דחול אבל לתוך כיסו מותר, אך מדברי השו"ע נראה דאסור ממה שלא חילק ומ"מ המיקל לא הפסיד, כה"ח אות כ"ח. וגם לא יאסוף הפירות ויקבצם במקום אחד משום דהוי כמעמר, כ"כ הסמ"ג מיהו בפ' המביא בביצה ל"ג ע"ב מוכח שאין עימור אלא כשלוקחין ממקום גדוליו ומקבצין יחד כעין קמה קצורה, וכ"כ בשו"ע בסי' ש"מ סעיף ט' דאין מעמר אלא במקום גידולו, כה"ח אות ל'.

ו. ובשמחת תורה שנוהגים לפזר פירות והבנים מלקטים ונותנים לתוך הסל משום שמחת יו"ט ושמחת התורה לא גזרו. כה"ח אות ל"א.

כ. דאין בכך טירחא כ"כ לבוש.

ל. כדין בורר ואוכל לאלתר, אוכל מתוך פסולת וביד.

מ. כגון תאנים וענבים, וה"ה אם היה בתוך הפירות דבר אחר שהוא מוקצה כאבן. וכתב בדרשות מהרי"ל דמותר ללמוד, על שולחן שמונה עליו מטבעות כסף בשבת מצד אחד, אע"פ שדרך להתנענע בלימודו לא חוששין שינענע המעות, כה"ח אות י"א.

נ. ואפי' הניח האבן או המוקצה שם מדעת, מ"מ הסל הוי בסיס לדבר המותר והאסור, ב"י.

ו. ואם הניח אבן במזיד על כלי ריק או הניח המעות על הכרית במזיד הרי זה בסיס לדבר האסור ואסור גם לנערם מהם כי גם אחרי ניעור הכר היא בסיס לאיסור, לבוש, כה"ח אות י"ב.

ז. ומה שמותר לטלטל הסל עם הפירות לחים כמו שהיא עם האבן היינו לצורך להוליכה למקום שאוכלים שם, אבל שלא לצורך אסור לטלטלה עם האבן, כה"ח אות י"ג. ועין באות ט"ו.

פירות יבשים ינער הסל^ס שהאבן תיפול משם ואח"כ יטול הסל עם הפירות.

וכל זה בצריך לפירות או לסל בלבד, אבל אם צריך מקום הסל מטלטלה יחד עם האבן בתוכה^ע בכל אופן.

עין משפט ו. אור"ח סימן שט סעיף ב

ב. אבן שעשויה לסתום חור שבסל או להכביד כלי קל אם האבן קשורה יפה, בטלה^פ לגבי הכלי ומותר לטלטל הכלי והאבן בתוכו.

דף קמב:

עין משפט א. אור"ח סימן שט סעיף ד

ד. שכח אבן ע"פ החבית^צ או מעות על הכרית או המטה, מטה^ק אותה על הצד והאבן או המעות נופלים^ר, ואם היתה החבית בין החביות בענין שאינו יכול להטות אותה במקומה, יכול להגביה אותה^ש כמות שהיא עם האבן למקום אחר ושם להטותה.

ס. במקום שלא יתפזרו ויצטרך ללקטם ואסור משום עובדין דחול כמ"ש הר"ן, כה"ח אות ט"ז.

ע. כיון שהסל נעשה בסיס להיתר ולאיסור וההיתר הוא חשוב יותר הרי האיסור בטל לגביו, ואע"ג שהוא מטלטל גם האיסור מ"מ הוי טילטול ע"י דבר אחר ומותר לצורך דבר ההיתר כמ"ש בסי' שי"א.

פ. ואם לאו אסור אא"כ יחדה לעולם לשם כך.

צ. פי' שהיה דעתו ליטלם משם לפני שבת ושכח.

ק. כיון שלא הניח עליה האבן או המעות מדעת לא נעשה בסיס וע"כ מותר להטותה, וטלטול האבן עם החבית דהוי טלטול מן הצד לצורך דבר המותר.

ר. והוא שעושה כן לצורך הכר או החבית אבל לצורך המעות שלא יגנבו אסור, ב"י בשם רי"ו.

ו. ואם מטה החבית בגופו גם לצורך המעות שלא יגנבו מותר כמ"ש בסי' שי"א סעיף ח' דבגופו אפי' לצורך דבר האסור מותר, כה"ח אות כ"ב.

ש. והיינו בשוכח אבל בהניח במזיד הוי בסיס ואפי' להטותה אסור, ב"י, ושם אפי' בחבית שיש בה יין לא אמרינן שהחבית היא בסיס גם ליין להיתר וגם לאבן כיון שהאבן גבוה מן היין החבית היא בסיס לאבן בלבד, כה"ח אות כ"ג.

ואם הניח האבן או המעות מדעתו על דעת שישארו שם בכניסת השבת ^ה אסור גם להטות ולנער דהוי בסיס לדבר האסור.

וי"א דלא אסור רק בהניחם שם על דעת שישארו שם כל השבת ^א.

^{הגה:} ואז אפי' אם נטל האיסור משם אסור לטלטל הכלי מאחר שנעשה בסיס לאיסור אפי' למקצת השבת אסור לכל השבת כולה, וכן בכל מוקצה.

^{הגה:} אם אדם הניח דבר מוקצה על דבר של חבירו לא אמרינן בזה דעשהו בסיס, דאין אדם אוסר דבר שאינו שלו שלא מדעת חבירו ^ב.

או"ח סימן שב סעיף ט

עין משפט ב.

^ט מותר לתת מים על נעלו ^ג אבל לשפשף זה בזה אסור ^ד, אבל בגד שיש עליו ליכלוך אסור אפי' לתת עליו מים שזהו כיבוסו ^ה, אלא מקנחו בסמרטוט בנחת ולא בדוחק שמא יסחוט ^ו.

^{הגה:} בגד שאין עליו לכלוך ^ז מותר ליתן עליו מעט מים אבל לא הרבה ^ח שמא

^ת אבל אם הניחם בחול אפי' בכוונה ולא היה דעתו שישארו שם בשבת ושכח אותם שם נקרא שוכח, ועיין בכה"ח אות כ"ה, כ"ו, כ"ח.

^א ובמקום הפסד יש לסמוך על דעה זו ב"ח, מ"א ס"ק ז'.

^ב ואם הדבר הוא נוח לחבירו כגון שלא תהיה דליקה שם צ"ע אם הוי בסיס, ועיין בכה"ח אות ל"ד.

^ג והיינו שנותן מים עליו עד שעובר הליכלוך ואין בזה כיבוס דאין כיבוס בעור בשכשוך לבדו.

^ד דבכה"ג יש כיבוס בעור ג"כ מדרבנן, ר"ז.

^ה מ"א ס"ק י"ח, וה"ה שאר משקין המלבנים אותו.

^ו היינו הליכלוך הבלוע בכגד שיש איסור בסחיטתו מדברי סופרים כמ"ש בסי' ש"ך. כה"ח אות ס"ח.

^ז דדוקא כשיש עליו ליכלוך כגון טיפת דם או טינוף אמרינן שרייתו זהו כיבוסו אבל אם אין עליו ליכלוך אפי' הושחר הבגד מחמת הלבישה לא אמרינן שרייתו זהו כיבוסו, ב"י בשם הרא"ש, אבל דעת הרשב"ם והטור דגם באין עליו ליכלוך שרייתו הוי כיבוסו, וזהו היש אוסרים ברמ"א.

^ח ובדבר שאין מקפיד שישארו שם כך עם מימיו אפי' הרבה מותר, כמ"ש בסי' ש"א סעיף מ"ו, מ"א ס"ק י"ט, ועיין בכה"ח בסי' ש"א אות ס"ט.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

יסחוט ט. ויש אוסרין בכל ענין י.

עין משפט ג.

או"ח סימן שט פעיף ד
עין לעיל עין משפט אות א

עין משפט ד.ה.

או"ח סימן תקי פעיף ב

ב. הבורר קטניות ביו"ט בורר כדרכו ב בחיקו ובתמחוי, אבל לא בטבלה ולא בנפה ולא בכברה.

הגה: אם רוצה לאוכלו בו ביום ל.

ג. במה דברים אמורים כשהאוכל מרובה על הפסולת, אבל אם הפסולת מרובה על האוכל בורר את האוכל ומניח הפסולת מ.

ואם היה טורח בבירית הפסולת ב מן האוכל, יותר מהטורח של ברירת האוכל מן הפסולת אפי' שהאוכל מרובה הרי זה בורר ומניח את הפסולת.

הגה: שקדים ובוטנים שנשברו ועדיין מונחים עם קליפותיהן, לא נקראת

ט. הגם שאין איסור משום ליבון כי אין ליכלוך מ"מ חיישינן שמא יסחוט בהרבה מים, כה"ח אות ע"א.

י. אפי' אין בו טינוף ואפי' במעט מים, אם לא שזה דרך ליכלוך שמותר, מ"א ס"ק כ'.
ו לענין דינא כתב הגר"א דהנכון כדעה ראשונה דבמעט מים ואין ליכלוך מותר אם אינו מתכוין לכביסה, אך כיון שיש מחמירים וזה באיסור תורה ראוי להחמיר. כה"ח אות ע"ג.

כ. הפסולת מתוך האוכל אם האוכל מרובה. ולא בנפה וכברה ולא בטבלה משום שאין דרך לעשות בכלים אלו אלא הרבה, מחזי כלצורך מחר הוא עושה וכנ"ל באות ג'.

ל. אפי' לא לאלתר כמו שהתירו לבשל לבו ביום ולא לאלתר. מ"א ס"ק ב', ודלא כרשב"א דאוסר לבו ביום.

ו ודוקא פסולת מתוך אוכל יש היתר יותר ביו"ט מבשבת, אבל בשני מיני אוכלין הדין ביו"ט כמו בשבת, ואסור לברור רק כדי לאכול לאלתר. כה"ח אות ט', ועיין באות ט"ז שם.

מ. ואם הם שווים, בורר מה שרוצה. אם לא שהאוכל דק בורר הפסולת. מ"ב ס"ק ח'.

נ. כגון שהפסולת דק מאוד וקשה ליקח אותו בידו. מ"ב ס"ק ט'.
אבל כשהאוכל מרובה על הפסולת הצריכו אותו לברור הפסולת כדי למעט בטרחא ביו"ט.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

הקליפה פסולת ^ט, כיון שעדיין מעורבין ודרכם בכך.

עין משפט ו. או"ח סימן שט סעיף ה

ה. ודוקא בצריך לגוף החבית או הכר הצריכו להטותם שיפלו המעות, אבל אם צריך למקום החבית והכר יכול לטלטלם עם האבן או המעות שעליהם לפנות מקומם ^ע.

עין משפט ז. או"ח סימן שיא סעיף ה

ה. אם צריך למקום שהמת מונח שם או לדבר שהמת מונח עליו מותר לטלטלו מן הצד, כיון שלצורך דבר המותר. לא התירו לטלטל ע"י ככר או תינוק רק במת בלבד, אבל לא בשאר דברים האסורים בטלטול.

ט. עכ"פ כתב הט"ז בס"ק ג' שצריך לברור מה שיש בו טירחא מועטת, וכך כתב המ"א בס"ק ד', ומ"ב אות יו"ד. ואם היה אפשר לברור הבוטנים והשקדים מבעוד יום מותר לברור ביו"ט רק מה שצריך לאלתר, ומדברי השו"ע והרמ"א משמע דבכל אופן מותר. כה"ח אות ט"ז. ^ע. וכל זה בשוכח אבל בהניח מדעת הוי בסיס ואסור אפי' להטותם וגם אם גוי הוציאם משם אסור לטלטלם כי הם בסיס לדבר האסור. ועיין בכה"ח אות ל"ה.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com